

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. L. D.**, zastoupen Mgr. Tomášem Verčimákem, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 7. 2020, č. j. 57 A 130/2019 – 57,

**t a k t o :**

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

## Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-78840-4/SO-2019. Žalovaná tímto rozhodnutím potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 4. 2019, č. j. OAM-28957-14/DP-2018, které svým rozhodnutím zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[2] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 4. 2021 opětovně požádal o přiznání odkladného účinku a svůj nynější návrh odůvodnil zejména aktuální potřebou péče o nezletilou dceru a zájmem na udržení a rozvíjení kvality rodinných vazeb nejen s ní, ale i s dalšími členy rodiny (manželkou a jejím nezletilým synem). K tomu uvedl, že dcera, manželka i nevlastní nezletilý syn, jenž stěžovatele považuje za svého otce, mají na území České republiky povolený trvalý pobyt. Obě děti zde navštěvují základní školu – dcera druhou třídu a syn šestou třídu. Manželka podniká na základě živnostenského oprávnění vydaného na dobu neurčitou. Stěžovatel podniká taktéž na základě živnostenského oprávnění, avšak z důvodu omezené platnosti dosavadního pobytového oprávnění je jeho živnost platná jen do 12. 4. 2021. Na ekonomickém zabezpečení rodiny i chodu domácnosti se podílí oba manželé – stěžovatel vydělal v roce 2020 cca 192 000 Kč a jeho manželka cca 227 000 Kč. V návaznosti na rozhodnutí žalované však musí stěžovatel opustit území České republiky, což bude mít zásadní ekonomické dopady na celou rodinu v důsledku ztráty výdělku i dopady

na rodinné vztahy. Stěžovatel se domnívá, že jeho bezprostřední vycestování může vést nejen ke zhoršení prospěchu obou dětí ve škole, ale i k celkovému snížení rozvíjení jejich schopností a základních vloh. Pokud totiž bude muset stěžovatel nyní opustit Českou republiku, budou muset obě děti trávit více času bez rodičů – bez otce úplně, bez matky většinu dne, neboť matka bude muset trávit při výdělečné činnosti o to více času, aby v důsledku ztráty poloviny příjmu obstarala výživu pro obě nezletilé děti a udržela rodinný závod. Stěžovatel nemá ve Vietnamu po 15 letech pobytu v České republice odpovídající zázemí, a proto by s ohledem na místní podmínky v této zemi nemohl pro svoji rodinu obstarat náležitou materiální podporu (v rámci tamní mzdové úrovně by si stěží dokázal obstarat alespoň letenku zpátky do České republiky). Vzhledem k tomu, že ostatní členové rodiny disponují povolením k trvalému pobytu, není logické, aby v průběhu plnění základní školní docházky odcestovali se stěžovatelem do Vietnamu.

[3] Ztrátu dosavadních výdělečných možností přitom podle stěžovatele lze v kontextu jeho rodinných poměrů považovat za vážnou újmu. Stěžovatel zásadně změnil charakter svého živnostenského oprávnění, proto možnost pokračování v provozování jeho živnosti, byť po dočasnou dobu, bude jen stěží v konfliktu s veřejným zájmem. Stěžovatel neobdrží bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti osvědčení o platnosti jeho dosavadního pobytu a nebude moci vykonávat výdělečnou činnost. V takovém případě ani nemůže v dostatečném předstihu obstarat záležitosti rodinného závodu tak, aby v případě neúspěšnosti kasační stížnosti mohla obchodní záležitosti převzít stěžovatelova manželka.

[4] Stěžovatel se rovněž obává ohrožení svého zdraví nemocí COVID19, neboť cesta do Vietnamu, která vyžaduje tři přestupy, se neobejde bez kontaktu s cizími lidmi.

[5] Stěžovatel se rovněž domnívá, že jeho osobní účast v rámci soudního přezkumu, je nezbytná. Stěžovatel mohl osobně změnit právního zástupce právě proto, že byl na území České republiky, neboť pro udělení zmocnění k zastupování je klíčové, aby byla vzájemná důvěra budována na osobní bázi. Pokud by stěžovatel již vycestoval, jen stěží si lze představit plnohodnotnou možnost změny právního zastoupení jako součásti práva na spravedlivý proces.

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že přiznání odkladného účinku se nijak negativně neprojeví v právní sféře jiných osob, neboť to se může dotknout toliko jen stěžovatele a jeho rodiny. Stěžovatelovo setrvání na území v průběhu řízení o kasační stížnosti nemůže jiným osobám přivodit jakoukoliv újmu. Stěžovatel v žádném případě nehodlá vstupovat na trh práce a takové indicie neobsahuje ani soudní spis. Z doložených důkazů je naopak zřejmé, že stěžovatel se plně věnuje provozu svého podnikání, které je svým charakterem zcela odlišné od činnosti z předmětného období roku 2017. Stěžovatel tak má za to, že v jeho případě hrozí nepoměrně větší újma jemu a jeho rodině než třetím osobám, pokud bude rozhodnutí žalované vynuceno ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti. K prokázání svých tvrzení stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu předložil oddací list, rodné listy dětí, vysvědčení dětí a výpis ze živnostenského rejstříku k podnikání stěžovatele a jeho manželky. K prokázání svých tvrzení rovněž navrhl provést listinné důkazy, a to přiznáním k dani z příjmů fyzických osob stěžovatele a jeho manželky a soudním spisem – zejména záznamem z evidence cizineckého informačního systému.

pokračování

[7] Žalovaná se k opětovnému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Jak již Nejvyšší správní soud poukázal v usnesení ze dne 3. 12. 2020, č. j. 3 Azs 347/2021 – 16, kterým prvním návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku nevyhověl a odkladný účinek jeho kasační stížnosti nepřiznal, nemá podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (v řízení o kasační stížnosti stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[9] Vzhledem ke zcela mimořádné povaze institutu odkladného účinku lze kasační stížnosti přiznat odkladný účinek pouze výjimečně, pokud stěžovatel prokáže, že újma, která mu hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná a jejíž vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58).

[10] Nejvyšší správní soud posoudil návrh stěžovatele a dospěl k závěru, že stanovené podmínky splňuje. Nejvyšší správní soud přisvědčil tvrzení stěžovatele, že je v zájmu obou nezletilých dětí, aby stěžovatel mohl do rozhodnutí o kasační stížnosti setrvat na území České republiky. Stěžovatel konkretizoval újmu, která v důsledku okamžitého vycestování stěžovatele z území České republiky jemu a jeho rodině bezprostředně hrozí a předloženými listinami existenci této hrozby i prokázal. Nejvyšší správní soud přitom tvrzené dopady zejména na obě nezletilé děti považuje za reálné a velmi vážné a tvrzenou újmu shledává především v ohrožení stávajícího zázemí obou nezletilých dětí, které na území České republiky plní povinnou školní docházku a které jsou na osobní péči stěžovatele plně závislé.

[11] Nejvyšší správní soud přihlédl i k tomu, že odkladný účinek přiznal stěžovatelově žalobě už krajský soud, byť z jiných důvodů. Pokud by tedy nyní Nejvyšší správní soud podané kasační stížnosti nepřiznal odkladný účinek, hrozilo by stěžovateli reálné nebezpečí, že bude muset ještě před rozhodnutím o kasační stížnosti opustit Českou republiku. Nelze přitom spoléhat na to, že by stěžovatel bez dalšího mohl získat jiný druh pobytového oprávnění. Kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že důvodem pro zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku nemůže být ani skutečnost, že k bezprostřednímu opuštění území může být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, neboť jak Nejvyšší správní soud konstatoval v usnesení ze dne 4. 3. 2020, č. j. 3 Azs 5/2020 – 40, nelze požadovat, aby cizinec předcházel případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem, jímž se vystaví riziku správního vyhoštění.

[12] Dalšími uváděnými důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se již Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť už samotné ohrožení zájmu nezletilých dětí, o které stěžovatel osobně pečuje, k přiznání odkladného účinku stačí.

[13] Návrh splňuje i zbývající podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť přiznání odkladného účinku nijak nezasáhne do práv třetích osob, ani nebude v rozporu s veřejným zájmem.

[14] Nejvyšší správní soud tak po posouzení stěžovatelova návrhu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku jsou v posuzované věci splněny, a proto v souladu s § 107 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek přiznal

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu